

Pätkäfilosofin
päiväkirjasta:

Hukkanen

Tomaatteja tähtien alla

Kirkkoisä Origenes oli jo ennen Manchester Unitedin perustamista päätnyt siihen että ihmisen ylösnousemusruumis on pallon muotoinen, eikä pastori Kylliäisellä ollutkaan tähän enää muuta lisättävää kuin se että me kaikki päätyisimme samalle stadionille.

Anna Kareninan lopussa aateline tilanomistaja Levin, yksi merkittävimmistä Tolstoin sponso-roimista sielunpainijoista, saavuttaa vihdoinkin seesteisen mielen. Levin on tulossa lastenhuoneesta jossa on nähnyt pikku pullukkansa hymyilevän äidilleen. Romaanin ajan Levin oli kysynyt itseltään ja muilta että 'mitä' ja päätty nyt vastaamaan että 'hyvä', ja tämän hänen valaistumisensa kulissina on suuren seuranäyttämöme kirkas tähtitaivas. Siellähän niitä palloja on laskemattomasti.

Hukkanen seiso i markettinsa punaisen taivaan äärellä ja mietti olisiko sanottava että tomaatteja oli useita, runsaasti vai lukematon määrä. Punainen tunkeutui Hukkaseen, ja hän seiso i ja tuijotti paljoutta tyhjä muovipussi kädessään yhtä lumoutuneena kuin neuvottomana. Nämä maan ja auringon onnellisessa yhdynnässä syntyneet valon lapset tuntuivat olevan kuin yhtä erottamatonta perhettä.

– Miten selvitä paljosta, Hukkanen pinnisteli. No, ehkä määrittelemällä, valikoimalla ja jättämällä liiat pois? Niinhän sitä luulisi, mutta että olla nääntymättä taakan alla kun paljous alkaa

pidäkkeettömästi kasvaa, vyöryy päälle ja palju on niin ylitsevuotavainen ettemme koskaan sen pohjiin voi nähdä?

Hukkanen tuskaantui, mutta kohta kun punainen oli asettunut häneen, alkoi muotoja erottua. Puleus, muheus, runsaus, kutsuvuus, kosketettavuus, säännöllistytämättömyys, naput-teli Hukkasen Käsitteenmuodostuksen osasto. Sitten alkoi tulla mielikuvia, muistonkaistaleita, unelmien häivähdyksiä, naistennimiä. Hänen teki mieli sukeltaa tomaattien kaikkeuteen, kahlata, rypeä ja nauttia, mutta pussi hyppysissä vaati valitsemaan.

Tomaattien ohi kulki vanha nainen, Hukkanen näki hänen ostavan maksalaatikkoa ja piimää.

Noukittuaan viipyilemättä kaksi muovikassillista tomaatteja, Hukkanen meni kaupan nurkalle niitä jakamaan. Kovaan ääneen hän ilmoitti antavansa niitä kristityille, juutalaisille, muhamettilaisille, konfutselaisille ja buddhalaisille – juuri niille jotka olivat Levinin mieleen viimeisen sivun pohdinnoissa tulleet. Vielä jumalattomatkin Hukkanen lisäsi siihen joukkoon jolle tomaatin ojentaisi.

Niukkanen pysähtyi paikalle.

– Mihin palvelunumeroon saan luvan soittaa, hän sanoi. Ovatko edes luomua?

ILPO TIIHONEN